

Sygn. akt VIII U 2296/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Patrycja Bogacińska - Piątek

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2020 r. w Gliwicach

sprawy Z. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania Z. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 23 października 2019 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) sędzia Patrycja Bogacińska - Piątek

Sygn. akt VIII U 2296/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 23 października 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., działając na podstawie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił ubezpieczonemu Z. T. prawa do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury w oparciu o art. 110a ww. ustawy, gdyż nie przedłożył on żadnych nowych dokumentów mających wpływ na wysokość emerytury.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej uchylenie i przeliczenie emerytury zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wskazywał, że odmówiono mu przeliczenia świadczenia m.in. z powodu nieudokumentowania okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w K., w tym wysokości zarobków. Dodał, że firma ta już nie istnieje, jednak jego zatrudnienie mogą potwierdzić powołani przez niego świadkowie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony Z. T. urodził się (...)

Decyzją z 17 marca 2006 r. przyznano ubezpieczonemu emeryturę górniczą od 14 lutego 2006 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych, tj. 1986-1995. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł ostatecznie 251,60%, i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury podejmował zatrudnienie.

W dniu 29 kwietnia 2016 r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej.

Prawomocną decyzją z 7 czerwca 2016 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przeliczenia świadczenia zgodnie z art. 110a ustawy emerytalno-rentowej, ponieważ obliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat z okresu całego ubezpieczenia wyniósł 243,87%, a więc okazał się niższy niż 250%.

W dniu 2 października 2019 r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przeliczenie świadczenia na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej.

Zaskarżoną decyzją z 23 października 2019 r. ZUS Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia emerytury na podstawie art. 114 ustawy emerytalno-rentowej, gdyż nie przedłożył on żadnych nowych dokumentów mających wpływ na zmianę decyzji z 7 czerwca 2016 r.

W okresie od 1 maja 1972 r. do 28 grudnia 1982 r. ubezpieczony był zatrudniony w Politechnice (...) w G. na stanowiskach technika i technologa, specjalisty-elektryka.

W okresie od 29 grudnia 1982r. do 13 lutego 2006 r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w K. na następujących stanowiskach:

- dozorca oddziału urządzeń elektrycznych na powierzchni i przeróbki mechanicznej węgla na powierzchni od 29 grudnia 1982 r. do 30 czerwca 1985 r.;
- sztygara zmianowego oddziału urządzeń elektrycznych na powierzchni i przeróbki mechanicznej węgla na powierzchni od 1 lipca 1985 r. do 31 marca 1990 r.;
- sztygara oddziałowego oddziału urządzeń elektrycznych na powierzchni i przeróbki mechanicznej węgla na powierzchni od 1 kwietnia 1990 r. do 31 grudnia 1997 r.;
- nadsztygara nadzoru inwestycji ds. elektrycznych na powierzchni od 1 stycznia 1998 r. do 31 marca 1998 r.;
- nadsztygara nadzoru inwestycji ds. elektrycznych pod ziemią od 1 kwietnia 1998 r. do 30 kwietnia 2003 r.;
- inżyniera inwestycji pod ziemią od 1 maja 2003 r. do 30 września 2005 r.;
- nadsztygara robót inwestycyjnych pod ziemią od 1 października 2005 r. do 13 lutego 2006 r.

W okresie od 1 lutego 1988 r. do 31 stycznia 2000 r. ubezpieczony pracował dodatkowo w Zespole (...) w K. jako specjalista do spraw elektro-energetycznych. Pracę wykonywał w niepełnym wymiarze czasu pracy, tj. 85 godzin na miesiąc.

W dniu 15 czerwca 1990 r. ubezpieczony zawarł umowę o pracę z Przedsiębiorstwem (...) w K. na czas nieokreślony, w ramach której miał wykonywać pracę w wymiarze ¼ etatu na stanowisku kierownika Zakładu Usług (...). W umowie o pracę wskazano wynagrodzenie zasadnicze w 13-tej kategorii zaszeregowania, tj. 88 750 zł. Do pracy ubezpieczony miał stawić się 1 lipca 1990 r. Ubezpieczony nie otrzymał świadectwa pracy z Przedsiębiorstwa (...). Przedsiębiorstwo

to obecnie nie istnieje i brak jest jakiejkolwiek dokumentacji osobowej i płacowej ubezpieczonego z okresu jego zatrudnienia w ww. zakładzie pracy. Przedsiębiorstwo (...) nie działało na terenie KWK (...) w K..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...) oraz zeznania świadków J. K. i R. S. oraz przesłuchanie odwołującego (nagranie z rozprawy z 6 marca 2020 r. k.27).

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 14 lutego 2006 r. był uprawniony do emerytury górniczej obliczonej w oparciu o wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych, tj. 1986-1995, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł ostatecznie 251,60% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył w dniu 2 października 2019 r. wniosek o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i zaskarżoną decyzją z 23 października 2019 r. odmówiono mu prawa do przeliczenia świadczenia na podstawie art. 114, ponieważ nie przedłożył on żadnych nowych dokumentów mających wpływ na zmianę decyzji z 7 czerwca 2016 r., w której obliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat z okresu całego ubezpieczenia wyniósł 243,87%, a więc okazał się niższy niż 250%.

Ubezpieczony zaś domagał się przeliczenia świadczenia z uwzględnieniem zarobków osiągniętych w trakcie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w K., gdzie – jak twierdził – miał pracować w latach 1990-1992. Fakt tego zatrudnienia i osiągniętych przez niego zarobków mieli potwierdzić powołani przez niego świadkowie.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015 r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Należy podkreślić, że art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach, tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Ponadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało jednak, że art. 110a ustawy nie znajdzie zastosowania do ubezpieczonego, gdyż ten nie spełnił wszystkich wymaganych tym przepisem przesłanek. Ubezpieczony nie wykazał, by wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia przekroczył 250%.

W przedmiotowej sprawie Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków zawnioskowanych przez odwołującego, którzy mieli potwierdzić jego zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...) w K. oraz przybliżyć otrzymywane przez niego wynagrodzenie. Jednakże ani świadek J. K., ani R. S. nie byli w stanie w sposób wiarygodny wykazać tych okoliczności. Żaden z ww. świadków nie pracował z odwołującym w Przedsiębiorstwie (...). Świadek J. K. pracował z odwołującym w KWK (...) w latach 1984-2006, a świadek R. S. jest bratem byłej żony odwołującego i w latach dziewięćdziesiątych prowadził zawodowo prace projektowe na terenie KWK (...). Obaj świadkowie jedynie z rozmów z ubezpieczonym wiedzieli, że oprócz pracy w KWK (...) podjął zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...). Zeznania tych świadków były bardzo ogólne, nie byli w stanie podać czym dokładnie zajmował się ubezpieczony w Przedsiębiorstwie (...), ani jakie uzyskiwał wynagrodzenie.

Dodać również należy, że sam ubezpieczony podczas przesłuchania wypowiadał się dosyć pobieżnie na temat swojego zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) – nie potrafił wskazać daty zakończenia pracy, wysokości otrzymywanego wynagrodzenia zasadniczego ani premii.

Biorąc pod uwagę powyższe, a także brak jakiegokolwiek dokumentacji osobowej i płacowej ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...), brak świadectwa pracy, brak innych dowodów mogących potwierdzić to zatrudnienie, jego okres oraz składniki otrzymywanego wynagrodzenia i ich wysokość, nie sposób uznać, by ubezpieczony wykazał, że zarobki ze spornego okresu zatrudnienia mogą zostać uwzględnione do przeliczenia jego świadczenia.

W związku z powyższym Sąd uznał, że zaskarżona decyzja organ rentowego jest prawidłowa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy 477¹⁴ § 1 k.p.c. – oddalił odwołanie.

(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek